

DUMINECA

Organul Vicariatului Episcopal gr. cat. român din Maramureș

Biuroul de distribuire: Librăria Asociațiunei Sighet, Piața Unirei No. 25

Apare în fiecare Duminica.

Prețul unui exemplar: 1 Leu.

Rătăcirea „Ștudenților de biblie“ cu privire la Sărbători.

În revista „Ștudenți Bibliei“ la pagina 8 se poate citi: „Deoarece Biblia, nu învață că trebuie să observăm anumite sărbători, nu le socotim ca obligatoare... Oamenii cinstesc astăzi mai mult ziua Duminecii, alții a Sâmbetei, alții a Vinerii, decât îi cinstesc pe creator. A lucra Duminica este păcat, pedepsit de leg omenești, a bea a blăstăma a face alte rele este permis și chiar ocrotit de lege... Noi ținem să-i servim șapte zile (Deci nu șase) în săptămână, fără a socoti Duminica mai sfântă ca Sâmbăta sau Sâmbăta mai sfântă ca Lunea“.

Așa scriu „ștudenții bibliei“.

Înainte de ce ași dovedi cu scriptura rătăcirea aceasta, întreb cum se poate numi secta aceasta, „Ștudenții Bibliei“, când se laudă că ei conduc pe oameni la pocăință, și ei nu respectează Scriptura. Ei propovăduiesc dragostea lui Dumnezeu, în realitate însă nici atâta nu-l respectează pe Dumnezeu, ca sa-i țină în onoarea Lui barem o zi. Adecă bunul Dum-

nezeu, care a făcut lumea, o guvernează, ne dă viață, hrană, nu merită atâta ca pentru toate acestea într-o zi a Săptămânii să-l cinstim și săi mulțămim.

E drept, că ei zic că în șapte zile îl laudă pe Dumnezeu, dar e știut că de regulă când lucruri sau ai altă ocupațiune lumească, te gândești la lucrul respectiv și nu la Dumnezeu. Căci trebuie toată grija cea lumească să-o lepădăm când cinstim ziua Lui.

Chiar Domnul Hristos după cum celim în evanghelii, s'a retras pe ceva loc singuratic ca să-l poată cinsti pe Dumnezeu (Marcu 14,35) „Așteptați puțin și mergând înainte s'a rugat.“ Aici Hristos înaintea patimilor sale dă a înțelege Apostolilor, că dorește a rămânea singur ca să se roage.

Deci și Domnul Hristos, dacă îi trimite pe Apostoli numai după aceea se roagă, arătându-ne că de câte ori ne rugăm să lepădăm toată grija. Apoi la „Luca 4. 2.“ cetim că Isus s'a retras de lume și 40 zile postea și se ruga, singur în pustie, deci a aflat de cuviință ca pe Dumnezeu săl cinstească în zile deosebite.

Ștudenții bibliei se țin mai înțelepți decât Isus, zicând că sărbătorile deci și ziua Domnului nu e obligatoare.

(Va urma.)

Despre Mărturisire sau Spovedanie.

(Urmare)

Dar va zice cineva — toate-s adevărate, însă dacă-mi voi spune scăderea cutare ori cutare, preotul spoveditor se va mira de răutatea mea cea mare și nu mă va cinsti și iubi ca mai'nainte. Ce ziceți? Preotul se va mira de răutatea ta? voastră? Cum? oare numai tu singur ești păcătos în lume? Toți suntem păcătoși, toți suntem ticăloși, slăbănogi, și păcatul acela, care te rușinezi a-l mărturisi — îl vor fi făcut de bună samă mii și mii de alți oameni, mii și mii de creștini, însuș preotul vostru spoveditor îl va fi auzit de bună samă de mai multe ori dela alții... Câte alte păcate și mai mari ca ale voastre — se fac și se spovedesc. — Apoi doară preotul spoveditor e un Inger? E un om păcătos și el, ca și voi, vinovat și el de multe greșele și poate mai mari de cât ale voastre — și nu este păcat — ori cât de mare — în care să nu poată cădea și el — dacă nu-i stă Dumnezeu în ajutor cu darul său. Credeți voi dară că preotul se va mira de voi? Mai ziceți apoi că nu vă va cinsti și iubi ca și până atunci... Dar eu vă pot spune și din esperiință (pășanie) — că se va întâmpla tocmai dinpotrivă, căci în preotul care spovedește se stârnește o mare dragoste și o cinste deosebită față de acei credincioși cari în spovedanie înving ori ce rușine și-și descoper sincer, deschis și cu părere de rău păcatele lor... Știți voi când face păcatul — ca să ne perdem cinstea și iubirea față de cel ce l'a făcut? Când acesta n'are părere de rău. Iată mui multe pilde. Saul în tinerețele sale a fost smerit, evlavios, cu frica lui Dumnezeu, plăcut lui Dumnezeu; după ce l'au ales de Impărat a lui Israil a fost crudel, sălbatic, păcătos, cum știți. Și David ca tinăr a fost nevinovat, drept, iubit de Dumnezeu, dar după ce s'a făcut și el Impărat — a ajuns preacurvar și ucigaș sălbatic. — Acuma vă întreb: pentru ce păcatele lui Saul au făcut să-și piardă cinstea și iubirea oamenilor pentru viața lui virtuoasă. De mai'nainte, până când păcatele mari și grele alui David nu i-au micșorat nimica din iubire ori din cinstea înaintea oamenilor, fiind el în cea mai mare cinste în lumea întreagă? Pricina acestei impotri-

virii vine de acolo — că David s'a pocăit toată viața de păcatele lui, iar Saul nu s'a pocăit. Din aceasta puteți vedea că cunoașterea păcatului numai atunci face să se piardă iubirea și cinstea față de păcătos, când păcătosului nu-i pare rău de păcatul făcut? — Maria Magdalena — ce viață desfrânată și necurată a petrecut! Cât de urită a fost necredința sfântului Petru, lăpădarea lui de trei ori de Dl. Hristos. Dar cu toate acestea nici Magdalena, nici sf. Petru nu și-a pierdut și nu-și va perde niciodată din cinstea și iubirea lumii, și pentru ce? Că dacă sunt cunoscute păcatele lor, cunoscute sunt și lacrimile, ce le-au vărsat, ca să-și spele, să le șteargă... Mărturișiți-vă dară iubiților, spovediți-vă, dar cu adevărată părere de rău — de păcatele ce le-ați făcut, și fiți încredințați că nu veți perde nimica din cinstea ce ați avut-o înaintea preotului spoveditor.

Ba și dacă v'ați spune păcatele voastre în public, în auzul tuturor, n'ați pierde nimica din cinste la nime, ci v'ați câștiga mai multă decât cum așteți acuma. Sfântul Pavel în epistolele sale mărturisește în fața lumii întregi că a fost prigonitorul bisericii, hulitor și ocăritor (1 Tim. 1. 13), și pentru aceasta mărturisire — cine este acela — care să nu preamărească și să nu laude umilinta sa? Sfântul Augustin și-a scris Mărturisirile sale — și a lăsat să se vestească la toată lumea — ca toți până în ziua Judecării să știe păcatele sale. Și prin aceasta și-a pierdut el oare ceva din cinste? Ba nu, ci a câștigat și câștigă tot mai mare laudă și cinste înaintea ori cărui cetește smeritele sale mărturisiri. — Și voi vă temeți că prin o spovedanie sinceră a tuturor păcatelor voastre vă veți perde cinstea și iubirea înaintea preotului spoveditor? *Pentru sufletul tău nu te rușina a spune adevărul* — ne învață Spiritul Sfânt în Inj. 1. Sirah. 4. Așa dară nu trebuie să ne rușinăm — ci cu curaj să spunem adevărat ori ce păcat pentru mântuirea sufletului nostru. Isus Hristos, care nouă creștinilor ne-a ușurat sarcina legii, numind jugul său bun, plăcut și sarcina sa ușoară, socotiți voi că ne-ar fi îndatorat la spovedanie — carea Jidovii nu o aveau, dacă din dânsa ar fi urmat necinste și oarecare pagubă celui ce spovedește?

II.

Dar fiindcă mai mulți sunt cei ce tac păcatele în spovedanie din lipsa de ispitire a conștiinții — să vorbim puțin despre aceștia.

Mulți când se spovedesc — fac aceea ce au datină a face când sunt bolnavi și-i cearcă doftorul: îi spun câteva nerânduiele ușoare — făcute înainte de a fi loviți de boală, de febrințeli ori friguri, dar nu spun nimica despre alte nerânduiele făcute în zilele de mai'nainte. Așa fac mulți și când se spovedesc, spun preotului în spovedanie unele scăderi, cum ar fi unele cuvinte urite, necurate, unele nerăbdări, ciudățenii, vre-o minciună făcută ori în ziua aceea ori cu câteva zile înainte de spovedanie, dar nu spun nimica despre păcatele mai grele făcute după spovedania cea din urmă. Dragilor mei aceasta nu e spovedanie ci spurcarea spovedaniei, sacrilegiu.

Toate păcatele ce voi de bună voie nu le spuneți din lipsa de cercetare sau ispitire a conștiinții sunt păcate făcute cu voia, cu deadinsul, și fac spovedania rea. — Dar cum să fie cu voia făcute — când acelea păcate nu mi vin în minte, nu mi aduc aminte de ele? Nu vin în minte și nu vă aduceți aminte de ele — pentru că nu le-ați cercat prin o amănunțită ispitire a conștiinții, și de aceea uitarea acelor păcate se face cu voia pentru că nu v-ați ispitit conștiința — cum trebuie. — Porunca dumnezeiască îndatorește ca spovedania să se facă întreagă, adică să se descopere preotului în scaunul spovedaniei — toate păcatele de moarte — unul câte unul, cu numărul lor și după feliul lor — și nu numai așa a zice preste tot că am păcătuit . . . ca oamenii, ca femeile (afară de cazurile grabnice de moarte despre cari nu voesc să vă grăesc acum.) Și fiindcă nu e cu puțință a face astfel o spovedanie bună, întreagă — fără de o amănunțită și diligentă cercetare sau ispitire a conștiinții — de mai'nainte — porunca aceea care ne îndatorește ca să facem o spovedanie întreagă, ne îndatorește și la cercarea sau ispitirea conștiinții, care trebuie să fie făcută cu grija și diligența cea mai mare ce le avem când e vorbă despre un lucru mare și însemnat. De lăudat e dară datina acelor, cari vrând să-și facă ispitirea conștiinții pentru spovedanie — cu toată diligența fac o cercetare amănunțită asupra tuturor poruncilor celor 10 alui Dumnezeu, asupra ce-

lor 5 porunci ale Bisericii, însămnându-și la fiecare greșelile făcute. Dacă vi se pare prea lungă calea aceasta, atunci să facem ce zice prorocul Ieremie: *Cercetatu-sa calea noastră și s'a cercat și ne vom întoarce până le Domnul (Plâng. 3.39)*. Să cercăm adică căile, pe cari umblăm, se socotim feliul și numărul căderilor noastre, și așa să ne întoarcem la Domnul. Cari sunt cărările acestea, cari voește prorocul să le cercăm? Sunt obiceiurile noastre cele rele, datinele cele păcătoase, patimile cari ne stăpânesc, privilegiurile deaproape în cari trăim.

Dar atâta încă nu e de ajuns: trebuie să cercăm — căderile din aceștea cărări — cu cugetul, cu limba, cu fapta, și așa vom afla feliul și numărul păcatelor noastre. —

Cine are datina de a se jura — să socotească și să-și insemne numărul jurămintelor strimbe făcute cu băgare de samă — să cumpănească cât de puțin a luat în samă datina lui cea rea, și puțină grijă — ce a avut-o de a se desvâța de aceea datină. — Cel ce petrece vremea în iubiri păcătoase și necurate — să-și cerce gândurile necurate, ce le-a avut, vorbirile urite, necinstirile săvârșite în biserică cu priviri uitări necurate, primejdiile în cari a fost ori ziua ori noaptea de a se bate ori sfădi cu alții . . . Să ne ispitim căile noastre și să cercăm. Cine are datina a se jucă în cărți să cerce sferile, sudălmile, jurămintele strâmbe, înșălăciunile făcute în joc. — Dacă e tată — cap de familie — se cerceteze nu cumva a dat sminteală copiilor săi prin pilde rele; dacă nu e cap de familie — n'a făcut vre-o neplăcere părinților; să cerceteze — de câte ori a lăsat biserică — ascultarea sfintei liturghii și a învățături — ca să se joace în cărți, ca să meargă la crismă . . . , câtă vreme a perdut — fără ca să-și aducă aminte de Dumnezeu ori de suflet. Cine are obiceiul de a se îmbătă — se cerceteze de câte ori beutura l'a făcut să-și piardă mintea, priceperea, socotească că oare n'a prăpădit, n'a prădat banii — de cari ar fi avut lipsă ori la susținerea familiei ori la plățirea datoriilor, ori la despăgubiri și reîntorceri . . . Să cerce că oare când e beat n'are datina a sudui, a se bate, a rosti cuvinte spurcate, ori a face alte fapte păcătoase, căci atari lucruri deși în sine atunci nu sunt cu voia făcute, sunt cu voia în pricina lor — adică fiind cu voia beția, tot așa sunt indirect toate acelea rele — ce se fac în beție.

Să ne ispitim căile noastre . . . Cei necurați să cerce nu numai feliul și numărul faptelor urite, ce le-au făcut, ci și jinta atător ochiri, vorbiri, semne și glume — ce le-au făcut ori înaintea altora, ori între patru ochi.

Să cerceteze marea mulțime de gânduri necurate, ce le-au avut, socotească la câte și-au dat învoirea prin dorință, și la câte prin singură desfătarea în ele. O samă de oameni, bărbați ori femei — pururea mândri și ciudați, cari nu pot trăi în pace cu nime — oare cum își ispitesc ei conștiința? Ascultând spovedania lor, ți s'ar părea niște suflete aproape sfinte, că nu se părăsc cu altceva — decât cu unele nerăbdări, cu unele cuvinte de necuviință. Și unde lasă ei tulburările și neliniștea cea mare ce o fac ei în casă, în familie prin neconțințele lor strigăte, sbierăte? Unde lasă sudălmile acelea infricoșate — cari cu limbă aprinsă de foc diavolesc le varsă împotriva copiilor, împotriva bărbatului și împotriva tuturor, cari îi fac vre-o neplăcere? Ura, pizma, mânia aceea din lăuntru, ce o are nora împotriva soacrei, soacra împotriva nurorei sale, apoi acel păcat că nu se uită nici când unul la altul, una la alta cu ochiu bun, își aruncă numai vorbele, grăiesc răstit unul cătră altul . . . toate acestea sunt urmări a unei mâni ascunse — ce e aprinsă în inimă . . . și despre acestea nu se face ispitirea conștiinței? Să ispitim căile noastre, și să cercetăm. Să cercetăm privilegiurile de aproape ale păcatelor noastre.

O samă de inși își dau învoirea adeseori la cugete urite, necurate, altul cade auneori — în rușinoase păcate trușeli de necurăție, și apoi când vrea să se pregătească la spovedanie — cum se ispitește, cum își cearcă conștiința? Iacă așa: Soco-

tește de câte ori și-a dat învoirea la acelea gânduri rele, socătește de câte ori a căzut în păcatul de necurăție, apoi merge de se spovedește, socotind că a făcut o spovedanie întreagă. Dar apoi ande lăsați legăturile de dragoste — cari sunt privilegiul cel mai de aproape a gândurilor celor rele? Unde se lasă prea marea slobozenie în vorbă și tractare cu aceea fată, cu aceea muiere, cu care vă întâlniți în locul cutare . . . căci acestea sunt adevăratele pricini ale căderilor voastre în păcate? Așa dară iubitor, trebuie să se cerce și să se spovedească nu numai numărul păcatelor de moarte, ci și privilegiurile de aproape ale aceluiași păcate, căci privilegiurile de aproape ale păcatelor sunt păcate mai mari, mai dișe, decât inșeși păcatele acelea, ce le mărturisii, și de aceea dacă nu se cearcă și nu se spun și acestea, atunci nici nu se face cum se cade ispitirea conștiinței, nici spovedania nu e întreagă. Pentru aceea dacă jocul în cărți, ori dacă crișma, făgădăul, ori dacă tovarășii sunt pricina păcatelor voastre dese de furături, înșălăciuni, cărtiri, sudălmi, necurății ori a altor păcate, sunteți datori să spovedii nu numai numărul păcatelor făcute cu atari privilegiuri, ci și de câte ori ați fost în atari privilegiuri — fără de lipsă — și dacă n'ați păcătuit . . . Ce ziceți iubitor? Așa vă ispitii voi conștiința?

(Va urma.)

Evangelia dela Marcu C. VIII. v. 34—38.
Zis'a Domnul: „cel ce vrea să vie după mine, să se lapede de sine, și să-și ieă crucea sa și să vie după mine. Căci cine va vrea să-și mântuiască sufletul său, pierde-l va. Iară cel ce-și va pierde sufletul său pentru mine și pentru evanghelie, acela-l va mântui. Căci ce va folosi omului de ar dobândi lumea toată, și-și va pierde sufletul său? Sau ce va da omul în schimb pentru sufletul său. Căci cine se va rușina de mine și de cuvintele mele intru acest neam preacurvar și păcătos: și Fiul omului se va rușina de el, când va veni intru mărirea Tatălui său cu sfinții ingeri“.

Calendar săptămânal.

27 Martie—2 Aprilie 1927.

27. Dumineca. III. în Peresimi. Evang. Marc. c. VIII. v. 34—38 C. Matrona.
28. Luni. C. Ștăfan și Ilariu.
29. Marți. Sf. M. Marcu, Ciril, Iona, Varahisie.
30. Mercuri. C. Ioan.
31. Joi. M. Ipatie.
1. Vineri. C. Maria Egipt.
2. Sâmbătă. C. P. Tit.